

σκέψεις για τις κινητοποιήσεις της προηγούμενης εβδομάδας

Την εβδομάδα που μας πέρασε η συναδελφική μαχητικότητα κορυφώθηκε. Ζήσαμε μια άνευ προηγουμένου κινητοποίηση για ένα ζήτημα που, υπό ένα ατομικιστικό πρίσμα, μόνο εν δυνάμει μάς αφορούσε όλους. Ζήσαμε για πρώτη φορά το τι σημαίνει έμπρακτη αλληλεγγύη. Επιλέξαμε αυτήν την επίμονη κινητοποίηση, και είναι βέβαιο ότι έπρεπε να το είχαμε κάνει με την ίδια ένταση και νωρίτερα: όταν μάς μείωναν τους μισθούς και καταργούσαν εργασιακά δικαιώματα σε μια νύχτα. Σκεφτόμασταν τότε το οικονομικό κόστος. Τώρα σταθήκαμε στο ύψος των περιστάσεων. Ίσως γιατί τώρα υπήρχε κάτι επιπλέον: ήταν μια ηθική διεκδίκηση.

Μια παραβίαση αρχών δικαίου του κράτους από το ίδιο (αρχή της χρονικής ακολουθίας) μετατράπηκε σε νομική διαφορά μεταξύ υπαλλήλων και υποψηφίων υπαλλήλων. Αλλά αυτό που είναι πιθανώς νόμιμο, μια τυπική νομιμότητα, δεν έγινε αποδεκτό από κανέναν. Γιατί όλη αυτή η διαδικασία ήταν εμπαιγμός εκ μέρους του κράτους και βολική αφορμή για απολύσεις. Και η απόφαση, μετά τις αντιδράσεις μας, να προσληφθεί η 8Κ δεν θεωρήθηκε αρκετή, και ορθά. Γιατί καμιά απόλυση δεν μπορεί να γίνει ανεκτή. Και περισσότερο από όλα δεν μπορεί να γίνει ανεκτή αυτή η τακτική του κράτους να υποθάλλει την ανθρωποφαγία για την εξασφάλιση μιας θέσης εργασίας. Αλλά αν το κράτος πίσω από ένα μανδύα νομιμότητας ενεργεί ανήθικα, εμείς μπορέσαμε να σταθούμε ηθικά. Επιλέξαμε την αλληλεγγύη, σε καιρούς ακραίας οικονομικής υποβάθμισής μας, ενάντια σε οποιαδήποτε λογική οικονομικού υπολογισμού της εκπλήρωσης των υποχρεώσεών μας για λογαριασμούς και χαράτσια. Όπως είπε και μια συνάδελφος:

«πραγματικά πρώτη φορά αισθάνθηκα την ανάγκη στηρίξω συναδέλφους, ίσως να μην ήξερα και πως, αλλά ένας τρόπος ήταν κι αυτός»

Η υπόθεση αυτή έδειξε καθαρά ότι η μόνη δυνατή επιλογή δράσης είναι η συλλογική διεκδίκηση. Η φωνή μας είναι η μοναδική μας δύναμη. Μπορούμε μαζί, αλλά αυτό το *μαζί* δεν πρέπει να οδηγεί ούτε σε κλαδική, ούτε σε τοπική μοναξιά, όπως συνέβη όταν η ένταση της φωνής κάποιων έπεφτε στις προαναγγελίες των

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

δυο πανελλαδικών κλαδικών απεργιών (8/2 & 14/2), ή όταν θα πέφτει στις πανελλαδικές δράσεις που έπονται. Το ότι εδώ στη Θεσσαλονίκη είμαστε η ατμομηχανή αυτής της απεργίας δεν πρέπει να αποτελέσει άλλοθι γεωγραφικής περιχαράκωσης. Γιατί αυτή η περιχαράκωση είναι προδιαγεγραμμένη ήττα και επιστροφή ενός παλιού τύπου συνδικαλισμού με νέο πρόσωπο.

18/2/2013